

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Jana Jiráska, Ph.D. v právní věci

žalobkyně: **M. H. B.**
bytem D. b. 99, Z.
zastoupena Mgr. Helenou Pindejovou, advokátkou,
sídlem Příkop 8, Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované č.j. MV-150789-5/SO-2019 ze dne 12.12.2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Shrnutí podstaty věci

1. Žalobkyně se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky č.j. OAM-1132-48/ZR-2015 ze dne 9.9.2019, jímž byla podle § 87l odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušena platnost jejího povolení k trvalému pobytu a podle § 50 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců byla žalobkyni k vycestování z území stanovena lhůta 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

II. Shrnutí procesního postoje žalobkyně

2. Žalobkyně předně namítá zrušení jejího povolení k trvalému pobytu podle nesprávného ustanovení zákona o pobytu cizinců, neboť již není rodinným příslušníkem občana Evropské unie; žalovaná tak měla postupovat podle § 77 odst. 1 písm. c) tohoto zákona.
3. Dále žalobkyně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatečné zjištění skutkového stavu, neboť z provedeného dokazování nelze dospět k přesvědčivému závěru o době, po kterou měla žalobkyně dle žalované pobývat mimo území České republiky. Žalobkyně k důkazním možnostem namítá jejich zásadní oslabení z důvodu nestandardní doby řízení u prvostupňového správního orgánu. Nemůže jí tak být kladeno k tíži, že není schopna některé skutečnosti doložit pět a více let zpětně.
4. Žalobkyně se dále neztotožňuje s hodnocením žalované ohledně přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života podle zákona o pobytu cizinců a Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (dále jen „Úmluva“), neboť žalovaná nepřihlédla k důvodům, které žalobkyni k pobytu ve Vietnamu vedly.
5. Žalobkyně ze shora uvedených důvodů navrhuje napadené i jemu předcházející rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalované k dalšímu řízení. Na svém procesním postoji žalobkyně setrvala po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí procesního postoje žalované

6. Žalovaná trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí, odmítá námitky uvedené v žalobě jako nedůvodné a v podrobnostech odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál. Žalovaná tak navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Taktéž žalovaná setrvala na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

7. Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále jen „s.ř.s.“/), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
8. Zdejší soud tak napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná; rozhodoval bez jednání za splnění podmínek podle § 51 s.ř.s.

9. Zdejší soud o žalobě rozhodoval přednostně v souladu s § 56 odst. 1 s.ř.s., neboť pro takový postup s ohledem na charakter věci a na to, že žalobě přiznal odkladný účinek, shledal dostatečně závažné důvody. Současně stav vyřizování věci podle pořadí, v jakém do soudního oddělení 62 a 67 zdejšího soudu došly, přednostní projednání a rozhodnutí v této věci bez újmy účastníkům řízení v jiných věcech podle zdejšího soudu umožnil.
10. Žalobkyně předně namítá nesprávné právní posouzení věci, neboť žalovaná měla při zrušení povolení k trvalému pobytu postupovat podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť od právní moci rozsudku o rozvodu není žalobkyně rodinným příslušníkem občana EU.
11. Podle § 871 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení a) ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění, b) je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie, a je zařazen do informačního systému smluvních států, a příslušný orgán, který držitele povolení k trvalému pobytu do tohoto systému zařadil, poskytne dodatečné informace, po jejichž vyhodnocení lze mít za to, že trvá důvodné nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území jiného smluvního státu ohrozit jeho bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, c) se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství, d) nepobývá na území po dobu delší než 2 po sobě jdoucí roky, e) byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, nebo f) byl soudem České republiky v nejméně 3 případech pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, za podmínky, že od právní moci posledního odsouzení do zahájení řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu neuplynula doba delší než 1 rok, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.
12. Zákon o pobytu cizinců upravuje ve své hlavě IV (§ 65 až 87) trvalý pobyt na území a v hlavě IVa (§ 87a až 87aa) pobyt občana Evropské unie a jeho rodinných příslušníků na území. Ze správního spisu se podává, že žalobkyni bylo s platností od 15.11.2002 uděleno povolení k trvalému pobytu na území České republiky jakožto rodinnému příslušníkovi občana České republiky, kterým byl V. B., bývalý manžel žalobkyně. Úprava povolení k trvalému pobytu na území rodinného příslušníka občana EU je obsažena v hlavě IVa zákona o pobytu cizinců, včetně důvodů pro zrušení či zánik platnosti povolení k trvalému pobytu rodinných příslušníků občana EU, a to v § 871 zákona o pobytu cizinců, přičemž rozvod manželství není podle zákona o pobytu cizinců důvodem pro zrušení či zánik platnosti povolení k trvalému pobytu. Status žalobkyně tak zůstal i po rozvodu stejný a žalovaná tak postupovala v souladu se zákonem, pokud posuzovala naplnění důvodů pro zrušení povolení k trvalému pobytu žalobkyně podle § 871 zákona o pobytu cizinců; tato námitka žalobkyně je proto nedůvodná.
13. Dále žalobkyně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatečné zjištění skutkového stavu – svědecké výpovědi se neshodují s údaji zaznamenanými v cestovním dokladu a vzájemně se znevěřohodňují, přičemž svědecké výpovědi mají s ohledem na čl. 12 Schengenského hraničního kodexu stejnou důkazní hodnotu jako razítka obsažená v cestovním dokladu; žalovaná tak jednoznačně nezjistila naplnění

podmínek pro zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců a dobu, kdy žalobkyně nepobývala na území České republiky, pouze odhadla; žalobkyni přitom nelze klást k tíži rozpory či nedostatky svědeckých výpovědí způsobené časovým prodloužením mezi rozhodnými událostmi a provedením výsledků svědků prvostupňovým správním orgánem, které činí více než pět let.

14. Podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 tohoto zákona.
15. Podle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 správního řádu uchovávány odděleně mimo spis, v odůvodnění rozhodnutí se na tyto podklady odkáže takovým způsobem, aby nebyl zmařen účel jejich utajení; není-li to možné, uvedou se v odůvodnění rozhodnutí pouze v obecné rovině skutečnosti, které z těchto podkladů vyplývají
16. Podle čl. 11 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/399 ze dne 9. března 2016, kterým se stanoví kodex Unie o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (dále jen „Schengenský hraniční kodex“), se cestovní doklady státních příslušníků třetích zemí při vstupu a výstupu systematicky opatřují otiskem razítka. Vstupním nebo výstupním razítkem se opatřují zejména: a) doklady s platným vízem, které státnímu příslušníkovi třetí země umožňují překročit hranici; b) doklady umožňující překročit hranici státnímu příslušníkovi třetí země, kterému je vízum vydáno členským státem na hranici; c) doklady umožňující překročit hranici státnímu příslušníkovi třetí země, na kterého se nevztahuje vízová povinnost.
17. Podle čl. 12 odst. 1 Schengenského hraničního kodexu není-li cestovní doklad státního příslušníka třetí země opatřen otiskem vstupního razítka, mohou se příslušné vnitrostátní orgány domnívat, že držitel nesplňuje nebo přestal splňovat podmínky délky pobytu použitelné v dotyčném členském státě.
18. Podle čl. 12 odst. 2 Schengenského hraničního kodexu domněnku podle odstavce 1 je možné vyvrátit, pokud státní příslušník třetí země jakýmkoli způsobem předloží věrohodné důkazy, například v podobě jízdenky či letenky nebo svědectví o své přítomnosti mimo území členských států, o tom, že podmínky týkající se délky krátkodobého pobytu dodržel.
19. Z kopie cestovního dokladu žalobkyně, která prochází správním spisem, je patrné, že žalobkyně odcestovala z České republiky dne 28.2.2012 a přicestovala do Vietnamu dne 29.2.2012. Dále je zřejmé, že z Vietnamu odcestovala dne 23.5.2014 a zpět do Vietnamu přicestovala dne 6.6.2014 (cestovní doklad neobsahuje žádný otisk razítka o přicestování žalobkyně do České republiky v tomto období). Konečně jsou v cestovním dokladu razítka o vycestování žalobkyně z Vietnamu dne 26.7.2015 a přicestování do České republiky dne 28.7.2015.

20. Žalobkyně v protokolu o výsledku účastníka řízení ve věci správního řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu č.j. OAM-1132-26/ZR-2015 ze dne 17.5.2019 k závěru prvostupňového správního orgánu, že se v době od 28.2.2012 do 26.7.2015 dle otisků razítek v jejím cestovním dokladu nenacházela na území České republiky uvedla, že *„[a]no, v té době jsem byla ve Vietnamu. Navštívila jsem svého nemocného otce“*. Dále žalobkyně k otázce, zda její syn někdy vycestoval z Vietnamu, uvedla, že *„[n]evycestoval nikam do ciziny. Už jak jsem vycestovala z Vietnamu do ČR v roce 2014, tak jsem chtěla jet se svým synem“*. K tomu, že dle otisku příjezdového razítka žalobkyně přicestovala do České republiky až dne 28.7.2015, uvedla, že *„[v] roce 2014 jsem se vrátila do ČR a potom zase odcestovala do Vietnamu, taky kvůli svému synu. V roce 2015 jsem cestovala zpět do ČR a od té doby jsem tady“*. K absenci otisku cestovního razítka žalobkyně uvedla, že *„[t]o nevím, ale opravdu jsem se vrátila. Pokud vím, tak hodně Vietnamců, když se vrátili do ČR, tak nedostali razítko do pasu“*. Žalobkyně k pobytu v České republice v roce 2014 dále uvedla, že bydlela u své sestry, ale nepamatuje si přesné datum příjezdu a odjezdu, ani v jakém ročním období to bylo.
21. Jak plyne z protokolu o svědecké výpovědi ve věci řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu č.j. OAM-1132-40/ZR-2015 ze dne 17.6.2019, tak sestra žalobkyně k dotazu, v jakém období se žalobkyně nenacházela na území České republiky, uvedla: *„Nepamatuji přesný datum, ale vím, že od roku 2011 do roku 2015 účastnice řízení (žalobkyně – pozn. zdejšího soudu) sem a tam z ČR do Vietnamu jezdila, ale nevím přesně, jak dlouho tam byla, ve Vietnamu.“* K dotazům na přicestování žalobkyně z Vietnamu do České republiky v období od roku 2012 do 2015 svědkyně uvedla, že *„[a]no, po létě 2013 účastnice řízení se vrátila do Vietnamu. ... V létě 2013 odjela účastnice řízení do Vietnamu a vrátila se v roce 2014“*. Dále svědkyně opakovaně potvrdila příjezd žalobkyně do České republiky v roce 2014, přibližně na dva nebo tři měsíce, během něhož žalobkyně měla podniknout dovolenou na jih Francie se synem svědkyně a pak se vrátit do Vietnamu.
22. Součástí správního spisu je i fotografie žalobkyně, která byla pořízena dne 30.5.2014 při návštěvě Vídně.
23. S ohledem na shromážděné důkazy pak prvostupňový správní orgán dospěl k závěru, že žalobkyně pobývala mimo území České republiky nepřetržitě ode dne 29.2.2012, což je patrné z otisků cestovních razítek v cestovním pase žalobkyně do dne 23.5.2014, kdy žalobkyně prokazatelně dle otisku vietnamského odletového razítka vycestovala z Vietnamu a ze svědecké výpovědi plyne, že přicestovala na území České republiky, třebaže s tímto datem nekoresponduje otisk odpovídající přechodovému schengenskému razítku. Přicestování žalobkyně na území České republiky přede dnem 23.5.2014 nepotvrzují otisky cestovních razítek v cestovním pase ani svědecká výpověď sestry žalobkyně.
24. Zdejší soud tak s ohledem na uvedené skutečnosti konstatuje, že správní orgány obou stupňů svým postupem dostaly naplnění zásady materiální pravdy dle § 3 správního řádu, neboť shromáždily dostatečné množství důkazů, které rozhodující skutečnosti prokazovaly. Tyto důkazy následně důkladně a srozumitelně hodnotily a zejména na základě (pro žalobkyni příznivé) svědecké výpovědi „zkrátily“ dobu, po kterou žalobkyně nepobývala na území České republiky oproti údajům plynoucím z otisků cestovních

razítek obsažených v cestovním pasu žalobkyně; napadené rozhodnutí tak nelze označit za nepřezkoumatelné.

25. Zdejší soud nadto souhlasí i se závěry, ke kterým žalovaná ohledně doby, po kterou žalobkyně na území České republiky (ne)pobývala, dospěla. Vycestování žalobkyně z České republiky dne 28.2.2012 jednoznačně vyplývá z otisku cestovního razítka a žalobkyně jej ani nečiní sporným. V posuzované věci bylo sporné, zda žalobkyně přicestovala na území České republiky před 28.7.2015, přičemž ač se svědecká výpověď sestry žalobkyně a výpověď žalobkyně (s ohledem na časový odstup vcelku pochopitelně) v některých detailech lišily, vyplývalo z nich, že žalobkyně na území České republiky přicestovala i v průběhu roku 2014. S ohledem na otisky odletového (23.5.2014) a příletového razítka (6.6.2014) z Vietnamu v cestovním pase a žalobkyní předloženou fotografii z Vídně ze dne 30.5.2014 žalovaná správně dospěla k závěru, že i přes absenci odpovídajícího otisku schengenského razítka v tomto období na území České republiky pobývala. Jde-li o příjezd žalobkyně v průběhu roku 2013, pak ten nevyplývá z otisků cestovních razítek v cestovním pasu žalobkyně. Žalobkyně jej jen tvrdí, aniž by navrhla jakýkoli důkaz, ze kterého by měl plynout opak. Jediná zmínka o příjezdu žalobkyně na území České republiky v roce 2013 tak je obsažena ve výpovědi její sestry (navíc zcela neurčitě), což zdejší soud shodně se žalovanou nepovažuje za dostatečné.
26. Uvádí-li žalobkyně, že průtahy v řízení nemohou jít k její tíži, pak zdejší soud vyjadřuje politování nad průběhem řízení (zejména) před prvostupňovým orgánem, neboť jeho délka excesivně přesahuje nejen zákonné, ale i rozumně pochopitelné mantinely. „Návod“ žalované týkající se možnosti žalobkyně brojit proti nečinnosti se s ohledem na předmět řízení (řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobkyně) jeví jako poněkud absurdní. I přesto však nelze žalobkyni přisvědčit v tom, že by jí délka řízení byla kladena k tíži, neboť žalovaná dle názoru zdejšího soudu hodnotila výpovědi, které jako jediné mohly být délkou řízení co do kvality dotčeny, ve prospěch žalobkyně.
27. Zdejší soud tak uzavírá, že žalovaná správně určila dobu, kdy žalobkyně nepobývala na území České republiky (od 28.2.2012 do 23.5.2014), na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu; tím je dán důvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu žalobkyně podle § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.
28. Brojí-li žalobkyně proti hodnocení přiměřenosti z hlediska zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života žalobkyně, pak zdejší soud uvádí, že žalobkyně tuto námitku uplatnila již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, přičemž žalovaná tuto námitku pečlivě a dle názoru zdejšího soudu správně vypořádala (str. 9 a 10 napadeného rozhodnutí); zdejší soud tak v souladu s judikaturou (rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 8 Afs 119/2005-118 ze dne 27.7.2007) v tomto odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zdejší soud jen podotýká, že argumenty žalobkyně, týkající se jejího rodinného života, které uváděla během správního řízení, a které uvedla v návrhu na přiznání odkladného účinku, se podstatným způsobem lišily. Zatímco ve správním řízení odůvodňovala svoje cesty a dlouhé pobyty ve Vietnamu tím, že tam má syna, nemocného otce a sourozence, za nimiž jezdí a tráví s nimi čas, v návrhu na přiznání odkladného účinku akcentovala svůj vztah k rodině svojí sestry, která žije v České republice. Nelze rovněž pominout, že žalobkyně v odvolání proti prvostupňovému

rozhodnutí k dopadům tohoto rozhodnutí do jejího rodinného a osobního života neuvedla vůbec nic, a to ani přesto že k doplnění odvolání byla vyzvána.

29. S ohledem na výše uvedené dospěl zdejší soud k závěru, že žalovaná aplikovala správný právní předpis, v jeho mezích správnou právní normu, přitom pochybení, jež by mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, se nedopustila ani při její aplikaci na zjištěný skutkový stav. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec těchto uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud tedy žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

30. Soud rozhodl o nákladech řízení účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, a proto jí nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšné žalované. Zdejší soud však nezjistil, že by žalované v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec její běžné úřední činnosti, proto jí náhrada nákladů řízení nebyla přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 5.11.2020

Petr Šebek v.r.
předseda senátu